

CONCHA GARCÍA CAMPOY

VIDA I TRAJECTÒRIA PROFESSIONAL

Concha García Campoy va néixer a Terrassa (Barcelona) el 28 d'octubre de 1958. Era la segona filla de Francisco García i Berta Campoy, dos andalusos de Jaén que havien emigrat a Catalunya a la recerca d'una vida millor .

A Terrassa, quan tot just tenia quatre anys, va viure les catastròfiques inundacions del 1962, desastroses per a la seva família, que va arribar a córrer perill i va passar moltes dificultats per poder tirar endavant. “Aquest temps el recordo sempre com en blanc i negre”, explicava sovent. Amb una mica més de set anys, la família es trasllada a Eivissa i “llavors es va fer la llum, tot va començar a anar-nos millor”, recordava.

A Vila es van instal·lar al barri de ses Figueretes i els seus pares van obrir un supermercat i més tard un restaurant, en els quals tant na Concha com la seva germana gran, Assumpció, i després el seu germà petit, Paco, ajudaven quan podien.

Va estudiar el batxillerat a l'institut Santa Maria, aleshores l'únic de l'illa, on, segons ella mateixa, va ser una estudiant “revoltosa, rebel però dins d'un ordre, xerraire i que no treia molt bones notes”. A la tardor de 1975, acabat l'ensenyament mitjà i a punt de fer els 17 anys, comença els estudis de Ciències de la Informació a la Universitat Autònoma de Barcelona, on continuà la seva formació universitària fins el 1980. Empesa per la seva inquietud intel·lectual, va començar també dues carreres més, Econòmiques i Filologia Hispànica, de les quals només va completar el primer curs.

L'estiu de 1979, quan encara li faltava un curs per acabar els estudis de periodisme, entra a Radio Popular de Ibiza –aleshores l'única emissora de ràdio de les Pitiüses– per treballar com a redactora dels seus informatius locals i ja es queda a Eivissa. De fet, el seu últim any de carrera el va fer combinant els estudis i la seua feina a la ràdio eivissenca .

El 1980, acabada de llicenciar i ja amb una feina estable, es casa amb l'advocat eivissenc Jaume Roig Domínguez.

La seva trajectòria a Radio Popular de Ibiza es va desenvolupar sempre en l'àmbit dels informatius, però a més, des de mitjans de 1981, tenia el seu propi programa d'entrevistes, 'Antena Pública', que s'emetia cada tarda de dilluns a divendres i pel qual passaven tots els protagonistes de l'actualitat local, personatges de la vida política, econòmica, social i cultural d'Eivissa i Formentera, i també altres de rellevància nacional que visitaven la nostra illa. Aquest programa va acabar sent en certa manera el trampolí que més tard la va catapultar a Televisió Espanyola i a una meteòrica carrera en els principals mitjans de comunicació espanyols.

En aquella època, el Foment del Turisme organitzava cada any a Eivissa unes setmanes culturals, i en 1982 va decidir dedicar-la als mitjans de comunicació. Concha García Campoy va participar en la seva organització i va aprofitar per entrevistar en el seu programa 'Antena Pública' a alguns dels importants periodistes i radiofonistes espanyols que varen venir a Vila per oferir conferències o prendre part en els col·loquis i altres activitats programades dins la Setmana Cultural, que es va celebrar entres els últims dies de setembre i els primers d'octubre. Un d'ells era Fernando G. Delgado, aleshores director de Ràdio 3 de Ràdio Nacional d'Espanya, que va captar immediatament les grans qualitats que atresorava Concha i va donar el seu nom als responsables del nou equip directiu de TVE, que estava buscant cares noves per canviar radicalment l'estil dels telediaris.

Així ho explicava el mateix Fernando G. Delgado després de la mort de la periodista eivissenca:

“Cuando yo la conocí, en el otoño de 1982, era una joven periodista que me había invitado con otros compañeros a participar en un debate cultural en Radio Popular de Ibiza. Aquel día me produjo, por su talento y su talante, un verdadero deslumbramiento. Pude comprobar en seguida que no andaba errado por la coincidencia con Victoriano Fernández Asís, viejo y astuto maestro del periodismo, en que efectivamente habíamos asistido a un descubrimiento. Pero sería en la misma tarde de aquel día cuando, invitados a su casa de la isla por el poeta Antonio Colinas, corroboré conversando con ella hasta qué punto la cultura y la sensibilidad completaban el perfil que ya había percibido. No pasó mucho tiempo entre aquel encuentro y la aparición de su rostro en los renovados telediaris de TVE de los años ochenta”.

Un altre dels protagonistes d'aquella trobada decisiva, l'escriptor i poeta Antonio Colinas, també ha evocat aquest moment fonamental en la vida professional de Concha García Campoy :

“Coincidimos [Concha y yo] en el comité organizador de las inolvidables jornadas culturales del Fomento de Turismo que se organizaron en 1982 sobre los medios de comunicación españoles. Invitamos en esta ocasión a lo más granado del periodismo de aquellos días, desde Fernando G. Delgado, que entonces trabajaba en Radio Nacional, a Juan Luis Cebrián, director de El País en aquellos días. (Antes de la celebración de este encuentro la noticia ya se había difundido fuera de la isla y fueron varias las personalidades que llamaron deseando ser invitadas. Recuerdo, en concreto, al editor Carlos Barral, que acudió.)

Fue durante estos días del encuentro cuando los presenté, a Concha y a Fernando, en la sala de Sa Nostra y, aquella tarde, continuamos nuestra conversación en mi casa, ya en Can Furnet. Ninguno sabíamos entonces que Fernando iba a ser una persona decisiva en la trayectoria de Concha como periodista. Él supo vislumbrar enseguida –con su bondad, con su bonhomía, con su sensibilidad de periodista, novelista y poeta– la valía de ella. Pronto la vimos en la Televisión de Baleares y, muy poco tiempo después, icon sólo 27 años! llevando un Telediario en la TVE de Madrid.”

Entre aquell moment i el debut de Concha García Campoy a la televisió haurien de passar encara més de dos anys i un primer intent frustrat d'incorporar-la a l'equip dels telediaris. Mentrestant, els directius de TVE li van recomanar presentar-se a les següents oposicions que es convocassin per ingressar a la plantilla de l'ens públic, de manera que després, estant ja dins la casa, fos més fàcil el seu trasllat a Madrid. Així ho va fer, va treure el número 1 de la seva promoció i va guanyar una plaça com a redactora del centre territorial de Televisió Espanyola a les Balears. D'aquesta manera, a mitjans de 1984 va deixar la seva plaça a Ràdio Popular d'Eivissa i les seues col·laboracions a l'edició local d'Última Hora i va passar a treballar com a corresponsal de TVE a les Pitiüses .

Va ser per poc temps, perquè sis mesos després ja era cridada a Madrid per sumar-se al grup de joves periodistes que hauria de canviar radicalment la imatge dels telediaris. En aquelles nova fornada hi havia també Manuel Campo Vidal, Ángeles Caso, Paco Lobatón, Maria Escario, Olga Viza o Elena Sánchez, que es varen convertir en l'imatge del canvi a la televisió i amb qui des d'aquell moment mantindria una estreta amistat fins a la seva mort .

El 7 gener 1985 va debutar com a conductora del Telenotícies de les 3 de la tarda, al costat de Campo Vidal. Ho va fer amb un vestuari vermell íntegrament confeccionat per la seua pròpia mare, en un gest d'admiració i homenatge que ella mateixa va voler subratllar. L'endemà pràcticament tota la premsa nacional va tenir comentaris elogiosos i positius cap a ella per la seva desimboltura i bona imatge davant les càmeres.

Algun temps després, quan ja estava plenament assentada en els telediaris, va acceptar compaginar la seva tasca televisiva amb la presentació de 'Las Mañanas de Radio 1' a Radio Nacional de España, el programa estrella de la ràdio pública, que va conduir durant algun temps i per al qual va comptar amb dos dels millors guionistes de l'època, Javier Ríoyo i Lorenzo Díaz, amb qui, passat el temps, es casaria i seria el pare dels seus dos fills. Tots dos guionistes jugarien també un paper fonamental en els futurs projectes radiofònics de la periodista eivissenca .

En aquella època no existien encara les televisions privades i els telediaris congregaven audiències (avui impensables) de desenes de milions d'espectadors. Això li va donar de seguida una enorme popularitat. Aquesta gran projecció pública, unida a la seva tasca a RNE i a les dots professionals que havia acreditat en ambdós mitjans des del primer moment van cridar l'atenció de totes les empreses de comunicació i particularment del grup Prisa, que englobava als mitjans líders de la informació en Espanya, el diari El País i la cadena SER, entre d'altres. A finals de 1987, quan Concha conduïa el Telediari de la nit, el de més espectadors, la SER li ofereix un projecte nou: dirigir tota la programació de la cadena durant el cap de setmana, en una aposta que pretenia potenciar l'audiència en uns moments en què hi havia poques propostes radiofòniques sòlides al marge dels programes esportius . Es tractava que el cap de setmana deixàs de ser a la ràdio un parèntesi entre els programes de les estrelles de la resta de la setmana. L'oferta li permetia fitxar al seu propi equip i incloïa a més col·laboracions al diari El País, per al qual va realitzar una admirable sèrie d'entrevistes.

Concha accepta el repte professional i decideix deixar TVE quan es trobava en el seu millor moment. Se'n va amb una excedència "i molt satisfeta per l'experiència". Abandona voluntàriament el mitjà que l'havia donat a conèixer, amb un objectiu clar: "Poder desenvolupar a fons la meua professió de periodista". Així va néixer el 1988 'A vivir que son dos días', el magazine dels matins dels dissabtes i diumenges amb el qual va aconseguir una audiència milionària –un resultat impensable fins aleshores en un programa de cap de setmana– , fins a situar-se en el quart lloc en el rànquing d'audiència dels programes radiofònics (només per darrere dels que pilotaven les grans figures del moment: Iñaki Gabilondo, Luis del Olmo i José María García), i que li va servir per augmentar encara més el seu prestigi professional. Per 'A vivir que son dos días' va guanyar el 1989 els principals premis del món de la ràdio: el premi Ondas , l'Antena d'Or i el Micròfon d'Or. 25 anys després, 'A vivir que son dos días', el programa creat per na Conxa, encara segueix en antena.

Coincidint amb la seua arribada a la SER, Concha García Campoy va començar a publicar també una sèrie d'entrevistes, el gènere en el qual tan bé es desenvolupava, a El País, en el seu suplement cultural 'Babelia' i a la revista El País Semanal. Vint d'aquestes entrevistes que aparegueren entre gener de 1988 i juliol de 1993 foren posteriorment recopilades en el seu primer llibre, 'Interiores' . Entre els entrevistats hi havia la Reina Sofia, Umberto Eco, Sabino Fernández Campo, Eduardo Arroyo, Heinrich von Thyssen, Alfonso Guerra , Manuel Fraga o José María Aznar .

El 1996 publicà, en col·laboració amb la fotògrafa Ouka Lele, 'La doble mirada', un recull dels perfils de 29 personatges que ambdues havien signat a La Revista del diari El Mundo, entre ells hi havia Adolfo Suárez, Carmen Alborch, Ariadna Gil, Fernando Trueba o Jorge Valdano .

Perquè, tot i que la trajectòria professional de Concha García Campoy es va desenvolupar bàsicament en els mitjans audiovisuals, era també una brillant articulista i va fer palès el seu talent en moltes publicacions: a més de les ja citades a El País, va col·laborar regularment també al diari El Independiente i als setmanals La Revista i La Crònica de El Mundo. Esporàdicament ho va fer també en molts altres periòdics i revistes.

Malgrat que havia decidit abocar-se en la ràdio, li seguien arribant ofertes televisives mentre estava al capdavant de 'A vivir que son dos días'. Algunes eren de les noves i incipients televisions privades, però no n'hi havia cap prou temptadora per fer-li deixar la seva aventura radiofònica. En tot cas, no tancava les portes a algun espai setmanal que fos compatible amb el seu programa del cap de setmana a la SER. L'oportunitat sorgí aviat i altra vegada a la televisió pública, concretament a la segona cadena, La 2 de TVE.

El 13 gener 1991 es començava a emetre 'Mira-2', un programa informatiu i d'entrevistes que recollia les millors imatges de la setmana, comentades en directe per un o dos convidats de primera fila del món de la política, el cinema, la literatura o l'espectacle; personatges molt rellevants de l'època van passar per 'Mira 2' , que va estar en antena cada setmana fins a 1993 .

Abans, el 28 de novembre de 1992, Concha García Campoy es va casar per segona vegada amb el sociòleg i escriptor Lorenzo Díaz, guionista també del programa 'A vivir que son dos días' que ella dirigia, i va voler que aquest segon enllaç matrimonial seu també es celebràs a Eivissa.

Al març de 1993 neix Lorenzo, el primer fill de la parella. Gairebé cinc anys després, al 1998, tots dos serien pares de la Berta .

Després de la seva primera baixa per maternitat, quan Concha es va reintegrar a la ràdio, la seva empresa li va oferir dirigir el magazine dels matins d'Antena 3-Ràdio per potenciar aquesta cadena, desapareguda des de fa anys i que en aquell moment, malgrat el seu nom, per una sèrie de circumstàncies empresarials que no vénen al cas, pertanyia també al mateix grup Prisa de la SER i El País. Així va néixer 'Días de radio', que es va emetre des del 13 de setembre de 1993, de dilluns a divendres, de 9 a 12 del matí. Però la seva trajectòria en aquest espai i en aquesta cadena va ser efímera. A final de temporada, davant l'imminent final de les activitats d'Antena3 -Ràdio, la seva empresa li va proposar tornar a la SER, al programa del cap de setmana que ella havia creat i portat a l'èxit, però aquesta proposta no encaixava amb la seva personalitat inquieta i sempre a la recerca de nous horitzons. “Jo necesito arriscar, buscar nous projectes professionals”, deia. Per això va preferir acceptar la important oferta que li havia fet una altra cadena, Onda Cero, llavors en procés d'expansió . Va començar amb 'Noches de radio', un programa diari de 12 de la nit a 2 de la matinada, una franja horària nova per a ella. El propòsit era captar l'audiència nocturna que no estigués interessada en els programes esportius, que eren els que copaven tradicionalment aquest horari. 'Noches de radio' es va estrenar el 5 de setembre de 1994 i va marcar el començament d'una trajectòria de deu anys a Onda Cero, fins a 2004 .

Només vuit mesos després de posar en antena 'Noches de radio', l'empresa li va oferir assumir la direcció i la presentació del programa informatiu nocturn 'La brújula', que li suposava tornar a la primera línia de la informació lligada a l'actualitat. Va acceptar-ho immediatament. Era la primera vegada que una dona, al capdavant d'un equip de 60 periodistes, dirigia el macroinformatiu estel·lar d'una de les grans cadenes radiofòniques del país. A 'La brújula' va estar-hi tres temporades i va convertir el programa en un exemple de pluralisme i tolerància .

Mentre feia 'La Brujula' li va sorgir una atractiva possibilitat de tornar a la televisió, però aquesta vegada venia de la cadena privada Tele 5, que portava anys intentant fitxar-la per algun dels seus programes. L'espai es va dir 'La gran ilusión' i estava bàsicament dedicat al cinema, una altra de les grans passions de Concha. Va començar a emetre's el 1999 els diumenges a la nit, incloïa la projecció d'una pel·lícula i va durar fins al 2002 .

Aquesta passió pel cinema i la seva amistat amb actors, directors, guionistes i productors la va portar també a intervenir fugaçment en pel·lícules i sèries televisives amb alguns 'cameos'. Per exemple a 'El rey del mambo' (1989), 'La mujer de tu vida: la mujer feliz' (1990), 'La reina anónima' (1992), 'Los peores años de nuestra vida' (1994), '7 vidas' (2005), 'Sinfin' (2005), 'Homicidios' (2011) y 'La chispa de la vida' (2011).

La seva popularitat la va portar també, al llarg de tota la seva trajectòria professional, a presentar multitud de festes, llibres i certàmens, a protagonitzar campanyes publicitàries i fins i tot a ser padrina d'un vaixell, el ferri 'Almudaina', que la companyia Trasmediterránea va estrenar el 1995 .

El 1999, just després del naixement de la seva filla Berta, comença la seva darrera etapa a Onda Cero. Deixa la tensió i la dedicació que exigia un informatiu diari per tornar als matins dels caps de setmana amb un altre magazine, 'Hoy es domingo', amb el qual va obtenir un altre gran èxit. Al cap de dos anys ja fregava el milió d'oients i va tornar a guanyar el seu segon premi Ondas, el de més prestigi de radio y televisió a Espanya.

L'any 2004, Onda Cero travessava una profunda crisi que va portar a la sortida de dues de les seves grans estrelles, Luis del Olmo i Concha García Campoy. Tots dos van passar a Punto Radio, una cadena impulsada pel grup Vocento, editor del diari ABC i de moltes altres capçaleres de premsa regional, i pel mateix Del Olmo, que es va fer càrrec dels matins amb el seu programa 'Protagonistas' –el més veterà de la ràdio espanyola–, mentre que a Concha se li va encomanar el magazine de la tarda, que s'emetia de quatre a set amb el títol de 'La Campoy en su punto'. Aquesta era una aposta professional completament diferent perquè suposava gairebé partir de zero i aixecar una programació i una cadena completament noves. Va ser una etapa radiofònica curta, que va durar només dos anys, fins al 2006; tot i que el seu contracte era de tres anys , va decidir marxar un any abans perquè la nova empresa buscava un producte més comercial, en el qual ella creia que no encaixava. També va influir en la seua sortida que les expectatives inicials de creixement de la cadena s'havien vist frustrades pels retards en la concessió de noves emissores per part de les diferents administracions, que limitava molt la cobertura geogràfica de la seva programació .

I mentre donava les primeres passes a Punto Radio, una altra proposta televisiva es va creuar en el seu camí. Era completament diferent a les que havia desenvolupat anteriorment: un programa- espectacle de caràcter musical produït per Globomedia, una de les més importants productores espanyoles i responsable de formats televisius de gran èxit. I així es va convertir en la presentadora de 'La canción de tu vida', un espai que buscava les millors cançons espanyoles des de 1950 i que es va emetre al desembre de 2004 a La Primera de TVE , a la nit , en horari de màxima audiència .

El 2006, després de resoldre el seu contracte amb la cadena de Vocento, Concha García Campoy torna a donar el salt a la televisió amb un programa diari i en directe . Acabava de néixer Cuatro, el canal generalista i en obert del grup Prisa, i ella va ser elegida per dirigir i conduir el programa dels matins, 'Las mañanas de Cuatro', amb l'objectiu de fer-se un lloc en una franja on Tele 5 i Antena 3 ja tenien espais molt consolidats amb figures com Ana Rosa Quintana, María Teresa Campos o Susana Griso. Però així i tot, malgrat que el canal tot just començava caminar, el seu magazine matinal va aconseguir implantar-se i superar les expectatives de la cadena amb una combinació de continguts informatius d'actualitat, tertúlies i entreteniment. Concha va dirigir i presentar 'Las mañanas de Cuatro' fins a finals de 2010, quan Cuatro va ser absorbida per Tele 5 i la nova empresa va canviar per complet la graella de programació .

Ara bé, els directius de Tele 5 no volien desapropiar el talent i la popularitat de la periodista eivissenca (que seguia recollint reconeixements, com el premi a la Dona Professional que li va concedir el desembre del 2009 la Federació Espanyola de Dones Directives, Executives, Professionals i Empresàries) i li ofereixen dirigir i presentar l'informatiu matinal de la cadena a partir de gener de 2011. Ho accepta com un nou repte en una de les poques franges horàries en què encara no havia treballat, i ho fa amb l'enorme professionalitat que sempre havia demostrat, tant davant com darrere les càmeres i els micròfons. Però abans de complir un any en antena, al desembre de 2011, se li dedecta la leucèmia, és hospitalitzada i ha de deixar el programa. La cadena va informar de què estaria temporalment de baixa, però no va donar més detalls. Immediatament començaren a arribar-li missatges d'ànim a través de les xarxes socials i va ser ella mateixa la que va informar de la naturalesa la seva dolència a través de Twitter: “¡Tanto cariño me va a curar! Muchísimas gracias a todos. Tengo leucemia pero también ánimo de lucha, buenos médicos y muchísimo afecto”.

A partir d'aquell moment tota la seva energia es va centrar en lluitar contra la malaltia. Va ser sotmesa a un primer trasplantament de medul·la, però al desembre de 2012, quan ja preparava el seu retorn a la televisió, va recaure i va haver de ser hospitalitzada altra vegada. A l'Hospital La Fe de València va ser sotmesa a un nou trasplantament, aquesta vegada de cèl·lules de cordó umbilical, del qual també ella mateixa va informar públicament a través de Twitter: “Os anuncio que hoy es mi nuevo cumple. Me acaban de trasplantar un cordón umbilical que abre nuevas esperanzas para mi curación”.

Mentre lluitava amb la malaltia, al febrer de 2013 se li va concedir el premi Joaquín Soler Serrano de ràdio i televisió, atorgat per les acadèmies de la Televisió i de la Ràdio com a reconeixement a tota la seva trajectòria professional en els dos mitjans.

L'evolució del segon trasplantament a què va ser sotmesa era bona i estava molt esperançada. S'estava recuperant satisfactòriament quan, el 9 de juliol de 2013, en una visita rutinària de control a l'hospital valencià, va patir una fallada hepàtica aguda que li va provocar un coma irreversible i la mort el dimecres dia 10.

La seva defunció va provocar una onada unànime d'elogis en tots els mitjans de comunicació i en tots els àmbits de la vida pública espanyola. Però a Eivissa va tenir un impacte molt especial perquè aquí tenia el seu entorn vital de sempre i moltíssims afectes que mai no va perdre.

Na Concha García Campoy va tenir Eivissa present fins a l'últim moment: abocada per la malaltia a la possibilitat d'una mort prematura, va voler que fos a la terra i a la mar d'Eivissa on s'escampassin les seves cendres, per acabar essent part d'aquesta illa que la va veure créixer i enlairar-se professionalment i que ella tant va estimar sempre.

RELACIÓ I COMPROMÍS AMB EIVISSA

Des que es va traslladar a Madrid per presentar els telediarios, Concha García Campoy va posar de manifest en innumbrables ocasions les seues arrels eivissenques i el seu compromís amb l'illa. Les institucions pitiüses van trobar sempre en ella una valedora disposada a recolzar actes de promoció turística, propostes culturals o festes populars, a col·laborar sempre en allò que se li demanava.

El 1999 l'Ajuntament d'Eivissa li va demanar que pronunciàs el pregó de les festes patronals, el 5 d'agost. Ella va aprofitar l'oportunitat per expressar públicament, una vegada més el seu eivissenquisme: “Soy ibicenca en el fondo de mi alma”, digué, abans d'evocar el dia que la seva família emigrant va arribar a l'illa, “la tierra prometida”: “Aquel día, mis hermanos y yo comenzamos a soñar en color y atener el salitre como el perfume de nuestras vidas”. Després va defensar la “fusión de las culturas más diversas” que s'havia produït a Eivissa, “lo mejor que tenemos de nuestro patrimonio histórico: la mezcla de culturas y de razas, el mestizaje”. I va afegir: “Somos hijos de todos los aventureros, de los héroes, de los villanos, del blanco y del moro. Somos hijos de iun tiempo en el que, si nos miramos al espejo, veremos el espíritu tolerante de nuestra tierra de marineros y campesinos, trabajadores capaces que supieron abrir los brazos al futuro, acogiendo a personajes de singular pelaje, entre los que me gusta recordar a los que -huyendo del horror de las guerras mundiales- recalaron entre nosotros, aportándonos miradas nuevas sobre todas las artes, sobre la vida misma”.

També va dedicar en el seu pregó un càlid record “a esas gentes que han desaparecido de nuestro paisaje y que amaron nuestra discreción y nuestra fiereza, que amaron nuestra arquitectura y nuestro entorno y que nos regalaron su visión de la pintura, de las formas, que nos obsequiaron con su literatura y su aliento vital”.

També es va referir als “tiempos blancos” que van generar una forma de estar en el mundo y una forma de vestir”. “Fue el prólogo –digué– de un turismo de aluvi3n, que aún puede tener un buen epílogo si sabemos poner coto a nuestras ambiciones. Antes, habitaban esta isla unos seres insensibles a los oropeles y las máscaras, gentes curtidas en la pobreza y la necesidad, que habían visto partir a sus seres queridos hacia La Habana o hacia Buenos Aires... que asistían incrédulas al espectáculo de su propio enriquecimiento, de un futuro imparable”.

El seu pregó va acabar amb aquestes paraules: “Debemos alegrarnos de ser como somos. Y hemos de hacerlo con atrevimiento, con la falta de complejos que nos caracteriza, disfrutando de la mejor compañía”.

Al maig de 2001, l'Ajuntament va organitzar la primera edició de la fira Eivissa Medieval, que des del primer moment es va convertir en una festa multitudinària. Era una forma de celebrar la recent declaració de Dalt Vila com a Patrimoni de la Humanitat, atorgada per la Unesco el 1999, i buscar una manera d'atreure els eivissencs i turistes durant alguns dies cap a la nostra ciutadella històrica. Coincidint amb aquesta

convocatòria es va presentar el llibre 'Eivissa' de la col·lecció 'Ciudades Patrimonio de la Humanidad', que donava a conèixer els valors d'aquestes ciutats. L'Ajuntament havia encomanat els textos a Concha García Campoy i Antonio Colinas; en l'acte de presentació, el 10 de maig, a la sala de plens del Consistori, el primer que va fer na Concha va ser precisament proclamar la seva condició de eivissenca “de cor i de vocació”, una circumstància a la qual ja havia al·ludit també en la seva intervenció l'alcalde, Xico Tarrés .

A l'agost de 2002, Concha García Campoy pronunciaria també el pregó de la Fira Andalusia d'Eivissa. En la seva al·locució, apel·lant a les seves arrels andaluses, la terra dels seus pares, i reiterant un cop més la seva condició de eivissenca, va tornar a glossar la fusió de cultures: “Nos une el deseo de la mezcla, del mestizaje que enriquece nuestra cultura”. I va afegir: “Hay que celebrar la suma. Sumamos cuando llegamos a esta tierra de promisión, el paraíso de muchos sueños, la naturaleza más viva, un paraíso habitado por ciudadanos respetuosos, leales, bravíos y elegantes”.

El primer guardó públic que es va donar a Eivissa a Concha García Campoy va ser el 1996, quan Diario de Ibiza li va atorgar el premi Importante com a reconeixement a la seva brillant trajectòria, que llavors ja l'havia convertit en una de les estrelles de la comunicació audiovisual a Espanya.

El 2005, coincidint amb les festes patronals, li arriba una nova distinció de l'illa: el Consell li concedeix un dels primers premis Tanit, que la institució va crear aquell any com a reconeixement a persones i entitats pitiuses que havien destacat per la seva trajectòria en benefici d'Eivissa i Formentera. Concha García Campoy va estar entre els primers guardonats, per la seva destacada carrera professional en el món del periodisme i la comunicació. Aquests guardons es van lliurar el 8 d'agost a Sant Miquel i ella va ser l'encarregada de pronunciar unes paraules d'agraïment en nom de tots els premiats. Ho va fer subratllant “la lleialtat i l'amor” de tots ells cap a Eivissa i assenyalant que aquesta distinció era “un compromís per seguir lluitant per mantenir els valors d'aquestes illes”.

El 2006 , coincidint amb el Dia de Balears, el Govern Baler li va concedir també el Premi Ramon Llull, que té com a finalitat honorar les persones que hagin destacat marcadament per les actuacions o els serveis prestats en defensa dels interessos generals de Balears. Ella ho va valorar com un premi “especial” que, segons digué , “reconeix la meva vinculació a Eivissa i l'amor a la meva terra” .

El 2007 l'Associació de Periodistes i Publicistes de Balears li va concedir també un dels seus guardons anuals .

El seu compromís i implicació personal en defensa d'Eivissa i dels seus valors es van mantenir sempre inalterables i de manera desinteressada. La seva última gran contribució va ser posar veu a la versió catalana de les audioguies de l'Ajuntament d'Eivissa per donar a conèixer als visitants els béns de la ciutat declarats Patrimoni de la Humanitat. Va ser el 2009 i Concha es mostrava “entusiasmada” de poder participar en aquest projecte i considerava “un honor i una responsabilitat” haver pogut posar la seva veu per donar a conèixer la història d'Eivissa i “transmetre la màgia de l'illa”. Aquesta iniciativa ens permet mantenir viu el lligam entre na Concha García Campoy y Vila fins i tot després de la seua mort.

La seva condició de eivissenca i el seu amor per l'illa van ser a més una constant en infinitat de manifestacions públiques que Concha García Campoy va realitzar des que se'n va anar d'Eivissa per prosseguir la seva carrera professional. Aquestes en són només algunes mostres:

“El meu paisatge és el d'Eivissa i no conec cap millor” (Novembre de 1985)

“Trobo molt a faltar Eivissa i tinc certa nostàlgia” (Setembre de 1990)

“Cada vegada busco més excuses per tornar a Eivissa, mai hauria cregut que arribaria a necessitar-la tant” (Agost de 1999)

“Encara que vaig néixer a Terrassa i els meus pares són andalusos, mai desmenteixo que sóc eivissenca” (Agost de 1999)

“Eivissa és la meva referència contínua. La meva casa, el camp, els meus amics des que vaig fer la primera comunió... Són coses necessàries. L'any que ve en farà 20 que me'n vaig anar d'Eivissa i com més temps porto fora, més d'Eivissa em considero" (Abril de 2004)

“Eivissa és la meua veritable llar” (Gener de 2005)

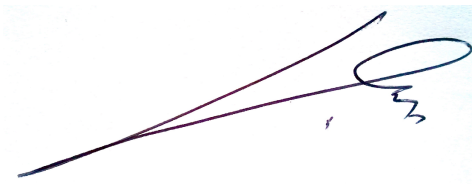
MÈRITS EXTRAORDINARIS

Com demostren aquestes les notes biogràfiques precedents, Concha García Campoy compleix sobradament els requisits d'haver “destacat de forma extraordinària per qualitats o mèrits personals o serveis prestats a benefici o honor d'Eivissa, amb consideració indiscutible en el concepte públic”, com exigeix el Reglament per a la concessió d'honors i distincions de l'Ajuntament d'Eivissa per a poder rebre la major distinció municipal per les persones que no han nascut a Vila.

Concha García Campoy no només acumula mèrits per la seva trajectòria professional brillantíssima, que la va situar com una de les grans de la comunicació a Espanya i la va fer triomfar en tots els mitjans i en diferents empreses, sinó que ho va fer sempre proclamant la seva condició d'eivissenca i el seu amor per l'illa .

Per tot això, la concessió del títol de Filla Adoptiva d'Eivissa és, a criteri del qui subscriu, una distinció merescuda i justa que honrarà per sempre la memòria de Concha García Campoy, però també a la ciutat que l'hi ha atorgat.

Eivissa, 2 de setembre de 2013

A handwritten signature in blue ink, consisting of a long, sweeping horizontal stroke that curves upwards and ends in a circular flourish with a small '3' underneath.

Joan Serra Tur